

Dilek Karen

TAO'NUN GÖZYAŞLARI

© KARAKARGA YAYINLARI 410

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

TAO'NUN GÖZYAŞLARI

Dilek Karen

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Editör: Neslihan Perker

Kapak Tasarımı: Sedat Gösterikli

Mizampaj: Melike Doğan

Sosyal Medya-Grafik: Mesud Topal-Nursefa Üzüm Kalender-Samet Ersöz

1. Baskı: Şubat 2023

ISBN: 978-625-8360-25-7

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No. 43196

Adres: Abdi İpekçi Cad. No. 31/5

Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0 212) 252 22 42

Faks: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com

 info@karakarga.com

 karakargayayinlari

 karakargayayinlari

 karakargayayin

Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

TAO'NUN GÖZYAŞLARI

"SORGULANMAMIŞ
HAYAT, YAŞANMAYA
DEĞMEZ."

DİLEK KAREN

İÇİNDEKİLER

1	
BÖLÜM 1 / TAVUS KUŞU	9
2	
BÖLÜM 2 / YÜZLEŞME.....	53
3	
BÖLÜM 3 / YOL	69
4	
BÖLÜM 4 / LEHİLA.....	89
5	
BÖLÜM 5 / ŞELİNART	103
6	
BÖLÜM 6 / ANKA BABA.....	123
7	
BÖLÜM 7 / KÖYE DÖNÜŞ.....	141
8	
BÖLÜM 8 / YUVA	153

“Sorgulanmamış hayat, yaşamaya değmez!”

Sokrates

1

BÖLÜM 1 / TAVUS KUŞU

Dün parkta gördüğüm tavus kuşu bütün gece uykusunda adımı sayıklamış. Etraftaki eş, dosttan duydum. Dürüst olmam gerekirse gece orada olsaydım bu durum beni ürkütebilirdi. Ama sonradan birilerinden duymak iyi geldi. Son günlerde görünmez olduğumu hissetmeye başlamıştım. Birilerinin, özellikle tavus kuşu gibi ulvi bir varlığın beni görüp, hakkımda düşünceler edinmesi ve hatta o düşüncelerde derinleşip rüyalarına kadar girmeme izin vermesi oldukça hoşuma gitti. Tavus kuşunun bendeki manası bir yana, bu olay uzun zaman sonra yeniden yaşadığımı hissettirdi. En son kafamı duvara çarptığımda buna benzer bir duygu hissettiğimi hatırlıyorum. Acıdan inlemişti bütün vücudum ve Ah! Uh! sesleri yerine ağızımdan çıkan ilk sözcükler “Yaşıyorum ulan!” olmuştu. Özellikle benim gibi yaşamı hayatının bir döneminde iliklerine kadar hissetmiş olan fareler, yaşamamaya başladıkları daha ilk anda bunu fark eder ve getirdiği mutsuzluğa tutulurlar. Oradan sonra ruhsal olgunluk ve karakter girer devreye. Depresyona, kendine acımaya meyilli olup, bir de özgüven problemi yaşayanlar kendilerini daha da bırakır, farkında olmadan bu acıma hissinden beslenerek bir süre sonra neredeyse ona bağımlı hale gelirler.

Özgüvenleri, kendilerine inançları sağlam olanlar ise bunun geçici bir dönem olduğunu kabullenip akıp geçmesini beklerler ya da sebeplerini sorgulayıp, bu durumdan kurtulmak için eyleme geçerler. Bakınız; Fare Psikolojisi Cilt 2.

Ben kendimi iki sınıfa da tam olarak koyamıyorum. Evet büyük bir özgüven problemim var. Bunu inkar edemem. Kendime acımaya da biraz meyilli sayılabilirim. Ama derinlerimde bir yerlerde iflah olmaz bir umut ve inanç da varlığını sürdürmüştür her zaman. Belki de o yüzden bu hissi yaşadığım her anın çetelesini tutuyorum.

Size de öyle geldi mi bilmiyorum ama ben bu tavus kuşu olayında bazı gariplikler seziyorum. Haberi aldığımdan beri devamlı ve sadece bu konu üzerine düşünüyorum. Tabii siz tavus kuşunun benim için ne denli mühim olduğunu bilmediğinizden abarttığı mı, gereksiz senaryolar ürettiğimi düşünebilirsiniz, hatta her şey oldukça sıradan gelebilir kulağınıza. Belki gerçekte de öyledir.

Fakat öyle ya da böyle, gerçek ya da değil, o tavus kuşu sabah-tan beri beynimin içerisinde aşağıdan yukarıya, sağdan sola devamlı salınıp duruyor. Etrafında başka hangi imge, düşünce varsa hepsini yıkıp geçiyor. İnanın bununla yaşamak hiç kolay değil. Benim gibi yaşanan hiçbir şeyi unutmayan akrep burcu fareler içinse hele hiç değil.

Bu olayla ilgili bir türlü akıl sır erdiremediğim bazı şeyler var. Bunlardan en çok zihnimi kurcalayanı; madem ki bu tavus kuşu adımı sayıklayacak kadar benden hoşlandı, o zaman neden kuyruğunu açması için onca söylediğim sözü duymazdan geldi, ufacak bir tüyünü bile oynatmadı benim için? Sesimi duymamış olması da, vücut dilimden ona yalvarır halde olduğumu anlamaması da pek mümkün değildi. Bir ara etraftakilerin duyup duymamasını bile umursamayıp bırakıp, bir hayli yüksek sesle bağırduğımı hatır-

lıyorum. Sadece bir an için kuyruğunu açıp kapatması bile benim için yeterli olabilirdi. Fakat o kuyruğunu açmak bir yana dursun beni gördüğünü belli bile etmedi. Hatta bu durum kendimi görünmez hissedişimin son zamanlardaki en acı anı oldu benim için. Dönerken yolda saçma sapan hareketler yapıp durdum. Sırf birinin dikkatini çekip, dalga geçerek de olsa bana gülsün, bir şeyler söylesin, yeter ki varlığını bana ispat etsin diye. Kimse dönüp bakmadı. “Çok da umurumdasınız, ben de sizinle ilgilenmiyorum.” gibi cümlelerle kendimi teselli etmeye çalıştım bütün yol boyunca. Yuvama varınca da yaptıklarımı düşünüp kendi halime üzülüp ağladım.

Fakat şu an için meselemiz bu değil. Tavus kuşunun benden hoşlanması sebebiyle ismimi sayıklamış olması ihtimalinin dışında aklımı kurcalayan ve moralimi olduğu gibi yerle bir eden başka bir ihtimal daha var. Belki de sandığımın tam aksine, benden rahatsız olduğu için adımı sayıkladı. Sabahın o erken saatinde yaklaşık iki saat boyunca duvarın üzerinden bir saniye bile gözümü ayırmadan onu seyrettim. Uzun uzun arkasını dönüşlerinin ve gözlerini devamlı benden kaçırışlarının sebebi de belki duyduğu bu rahatsızlıktı. “Görmüyorum işte seni git artık !” demek istedi kendince. Ya da “Kuyruğum benim mahremim, sen kimsin ki onu sana açacağım?” demek istedi. Ama asilliğinden ya da çekingenliğinden, kendince bir sebebi vardır elbet, bunları dile getirmek bile zor geldi ona. Belki de kulakları yeterince işitmiyordur ya da gözleri görmüyordur. Dilsiz de olabilir. Ama bunlar düşük ihtimaller tabii, aslını astarını öğrenmeden kendimi bunlarla teselli edecek kadar renkli pencerelerden bakmıyorum hayata.

Bunlarla teselli edecek kadar mı? Sen ne zaman bu kadar kötü kalpli bir fare oldun Tao? Tavus kuşunun engelli olma ihtimali senin için renkli bir pencereden baktığında görülecek bir şey mi sahiden? Öyleyse bundan mutluluk mu çıkaracaksın kendine? Üz-

günüm, aslında hiç böyle biri değilimdir. Böyle saçma sapan bir cümle kurabildiğime göre demek ki sandığımdan da fazla takımı-şım bu meseleyi kafama. Hakkımda çok fazla olumsuz şey düşün-
nebilirsiniz. Ama lütfen kötü bir fare olduğumu düşünmeyin. İyi kalmak oldukça zor bu dünyada. Kuyruğuna basanlar, yemeğini çalanlar, seni birtakım yiyeceklerle, kapanlarla öldürmeye çalışanlar, takatin kalmayana dek peşinden kovalayanlar, arkandan kuyunu kazıp yüzüne erdemli gülücükler fırlatanlar... Ve en kötüsü de tüm iyi niyetine rağmen seni görünce korkup kaçanlar...

Övünmek için söylemiyorum ama bütün bunlara rağmen hâlâ ne birinin bir yerini ısırmışlığım, ne de elektrik kablolarını ke-mirip evlerinde yangın çıkarmışlığım vardır. Kimsenin burnunu, kulağını yemişliğim de yoktur. Bunu yapan çok arkadaşım var. Cezası da yok. Yakalarlarsa ancak. Ama o da o kadar kolay değil. Hepsi şu anda özgür ve hayatın tadını çıkarmaya devam ediyor. Uyurken bunları düşünüp, vicdanlarının sızladığını da hiç sanmıyorum açıkçası. Diyelim ki bir anlık bir gaflete düştüm ve bunlardan birini yaptım. Yemin ederim uyku yüzü görmezdi gözlerim bir daha. Çocukluğumdan beri kendime yapılmasını istemediğim şeyleri başkasına yapmamaya çalışmak edindiğim en önemli düs-turlardan biridir. Ama tabii ki yine de bana inanıp inanmamakta özgürsünüz. Açıkçası ben de artık söylenen sözlere çok kıymet vermiyorum. Bana kalırsa sözün bir kıymeti kalmadı çünkü şu ya-şadığımız günlerde.

Konuyu başka şeylerle dallanıp budaklandırmadan tavus kuşu meselesine geri dönmek istiyorum. Varsayımları bırakıp elimizde-kilere bakınca dışarıdan bakıldığında bir dikizciden farkım olma-dığını kabul etmek zorundayım. Oysaki niyetim tertemizdi.

Fakat niyetimi, aklımdan, kalbimden geçenleri nasıl bilebilir ki? Bir de öyle beş dakika, on dakika da değil, iki saat boyunca seyretmişim. Yuvama vardığımda fark ettim geçen zamanı. Hatta o an bile, içimde bir yer yaptığım şeyin çok doğru olmadığını farkındaydı, küçük de olsa bir utanç sezinledim o yerde. Ama izin verirsem ortaya çıkmasına, bu utançla hayatı kendime dar edeceğimi bildiğimden bu defaya mahsus onu görmezden gelmeyi seçtim. Belki tavus kuşunun beni görmezden gelme sebebi de kaynağı benimkinden farklı olsa da yine bir utanç duygusuydu.

Ben de buradan kendi güvensizliklerimi, özgüven problemlerimi tazeleyecek paylar çıkardım kendime. Ayrıca şimdi düşünüyorum, beni de gelip saatlerce yuvamın penceresinden biri izlese ben de rahatsız olurum. Sessiz kalır mıyım ya da görmezden gelip gitmesini bekler miyim bilmiyorum. Ama şunu biliyorum adını sayıklamam sabaha kadar. Çünkü zaten adını bilmem. Nereden bilebilirim ki? Sahi, tavus kuşu adımı nereden öğrendi? Ben bile hâlâ adımı sorduklarında ilk birkaç saniye bocalıyorum. Başka birini tanıstırıyor gibi hissediyorum kendimi. Bu üzerime oturmamış, biraz olsun sinmemiş, yarım yamalak, düşe kalka yaşayıp giden ismi ne kadar ulvi bir varlık olursa olsun nasıl tahmin etmiş olabilir ki?

O zaman bu da demek oluyor ki bana bu haberi getirenlerden biri, ben oradayken beni izlemiş ve sonrasında yememiş içmemiş gidip adımı ispiyonlamış. Ve bu da şu anlama geliyor ki bana bu haberi getirenlerden bir kişi ya da en az bir kişi benden pek de hoşlanmıyor. Hatta belki de nefret ediyor. Her gece ölmek için, başıma bir talihsizlik gelmesi için Tanrı'ya yalvarıyor da olabilir. Bu suçlamaları yapabileceğim dört isim var elimde; Simon, Saymın, Eli ve Dafne. Bu isimlerin hepsi sabahın farklı saatlerinde ayrı ayrı gelip, tavus kuşunun adımı sayıkladığını söyledi. Bunu kabullenmek çok acı, çünkü ben bu hayvanların hepsiyle peynirimi,

otumu, etimi, hatta yeri geldi ikolatamı bile paylaştım. Yeri geldi canım pahasına onlar için kilometrelerce koşup yardıma gittim. Ama şimdi öğreniyorum ki, arkadaş, dost diye bağırma bastığım hayvanlardan biri canıma kast etmiş durumda. Yanlış anlamayın ama bana bu acıyı yaşatmaya hiçbirinin hakkı yok. Ufak tefek yanlışlarım olmuş olabilir, ama iyiliğim hep daha çoktur hepsine. Her kim bu adice hareketi yaptıysa, yazıklar olsun ona!

Bana yaşattığı bu arkasından vurulmuşluk hissini o da yaşasın. Allah'ım yok mu bir izmarit etrafta? Bir tanecik bile olmaz mı? Lanet Sofi! Yine toplamış bütün hepsini. Neymiş herkes kendi evinin önünü temiz tutarsa tüm mahalle temiz olurmuş. Sanki bir halt ettikleri varmış gibi, insanlardan öğrendiği zırvallıkları gelip gelip uygulamaya çalışıyor. Ona hep diyorum oysaki, bu kadar büyütme onları gözünde diye. Öyle havalı havalı konuşur, iş bir şey yapmaya gelince de türlü bahanelerle topuklarlar hepsi. Her gün onlarca eve gire çıka insan sarrafı olduk biz de. Öyle bilip bilmeden atıp tutmuyoruz yani. Böyle konuşanların evlerinin önünü geçin, içlerinin halini bir görseniz, evlerinde yemek dahi yemek istemezsiniz ama mecburiyetten yiyoruz işte. Zaten temiz bir ev gördüğümde yerleşmeyi geçin, saygımdan adımımı bile atmam ben. Öylelerinin de hakkını veririm yeri gelince. Beni asıl sinirlendiren diğer tipler. Ağzı başka, yaşamı başka konuşanlar... Bir de utanmadan duymadığımızı zannedip evlerini kirletenler sanki bizmişiz gibi arkamızdan olur olmadık sözler söyleyip, bizden kurtulmak için canice planlar yapıyorlar. Sırf bunun için kedilerden nefret etmesine rağmen evine kedi alıp, onları kiralık katil tutanlar bile gördüm. İşleri bitince de sokağa atıyorlar hayvanları. Al sana travmatik kediler sonra. Sanki aramızdaki gerilim yeterince büyük değilmiş gibi o gerilimi daha da körükleyip, bize korku dolu sokaklar bırakıyorlar. Bir de sanki bunları yapanlar kendileri değillermiş gibi sokak hay-